

NEW ZEALAND nyt

Nyhedsbrev nr. 3

17. februar 2009

Indhold:

Christchurch, Lake Tekapo, Mount Cook,
Omarama, Wanaka.

Torsdag, d. 12. februar 2009. (Merete)

Kia Ora Aoteora og det betyder God dag til New Zealand.

Der bor ca. 4 mill. mennesker og 40 mill. får her. Befolkningen her kaldes Kiwier.

Dagen startede ret træls for mig med migræne, men midt på formiddagen dukkede jeg op til overfladen, så efter en kop te og lidt fast føde, kunne vi lave aftale om at besøge Avonhead School fra kl. 13.30. Tiden indtil da kunne fint benyttes til tøjvask og gøre nyhedsbrev nr. 2 klar.

Efter en bid frokost kørte vi med hele huset til Avonhead School. Det var meningen, at skolelederen skulle vise mig rundt, men i stedet kom Sue til stede, og i løbet af en time så jeg i skarp tempo hele skolen, som er på 510 elever. For mig ville det måske være lidt svært at finde rundt i børnenes navne, da alle havde rød sweatshirt eller t-shirt og blå shorts/nederdel, så jeg ville ikke kunne sige: "du der i den blå t-shirt". Jeg kom bl.a.

ind i en mindre aula med 70-80 børn, og de var musestille, mens en lærer forklarede og underviste. En lærer bød velkommen og han forklarede børnene lidt om Danmark, at det var der vikingerne og Mary jo kom fra. Og det kunne jeg godt tilslutte mig. Derefter fulgte 2 børn mig tilbage til skolelederen, Sue fik en sommerfugl lavet af en cola-dåse (et projekt vi lavede med børnene på Hald Ege Skole i sommer), og den var hun meget begejstret for. Bl.a. observerede jeg, at man lige som i Danmark anvendte diverse klappesignaler for at få børnenes opmærksomhed. Jeg kunne jo ikke tage fotos af børnene, men i en gruppe var man ved at lave kinesiske lamper, og dem fotograferede jeg på kryds og tværs. Jeg fik

også et par billeder af omgivelserne og legepladsen.

Efter besøget på skolen kørte vi til Canterbury Museum i Christchurch, og som noget helt nyt for os, var det helt gratis, og det betød ikke, at kvaliteten var lav. Meget fine displays. Især nød vi Paua Shell huset fra Bluff. Et ægtepar havde i mere end én menneskealder samlet og slebet de smukke paua-skaller (store muslinger), de havde dekoreret væggene i deres hjem med disse skaller, åbnet hjemmet 8 timer om dagen for besøgende og

opnået meget omtale. Efter deres død havde efterkommerne doneret hjemmet til museet. Nu havde vi en aftale med Moira til kaffe. Moira er lillesøster til irske Mick, som Flemming har arbejdet sammen med i 3 år, og hun havde sørget for, at jeg kunne besøge skolen. Moira har to piger, og hendes ældste havde haft første skoledag i dag, da man i NZ altid starter skolen dagen efter sin 5 års fødselsdag. Det var meget spændende for os at besøge et ægte NZ-hjem. Det var måske lidt moderne, men også meget minimalistisk - dog ikke på pigernes værelse, hvor der var imponerende mængder af tøj og legetøj. Moira havde boet i NZ ca. 5 år og kunne fortælle lidt om de lokale forhold. Bl.a. at husene er utroligt dårligt isolerede, og at man om vinteren kan se sin ånde i dagtimerne i sin stue. Hun havde med sin irske baggrund krævet en bedre opvarmning. Endvidere fortalte hun, at man i Christchurch ikke måtte etablere fastbrændselsfyr i nyere huse af miljømæssige hensyn. Strømmen bliver produceret ved vandkraft. Vi sluttede besøget af med, at hun og pigerne var ude og se vort "lille hjem på 4 hjul".

På hjemturen blev der købt ind til aftensmaden, whiting fillet, en fisk som vi senere ved madlavningen i campingpladsen fik at vide, er en god fisk.

For øvrigt har det regnet HELE DAGEN, så derfor har aktiviteterne været afpasset derefter. Nu efter mørkets frembrud regner det ikke så meget mere. Og i morgen vil vi prøve at køre efter det gode vejr.

Fredag d. 13. februar 2009. (Kjesten)

Det kan absolut anbefales at bruge campingpladsen Amber Park i Christchurch, den er ikke stor men har alle ønskelige faciliteter og så bliver den holdt ren hele tiden. De smukke blomster medvirkede også til det gode indtryk.

Christchurch var stadig våd fredag morgen, men det klarede op, så inden vi forlod byen

kørte vi omkring centrum bl.a. for at se domkirken. Nu er jeg også ejer af paua-skaller, dvs. det er kun 6 små stykker med hul i, som kan bruges til smykker.

Vi kørte vest ud ad byen og gjorde stop i Darfield for at fylde op m.h.t. madvarer. Kort efter Darfield drejede vi ind på Inlander Scenic Route ad vej nr, 77. Der er store vidder i denne del af NZ med mange får, frilandsgrise, hjorte og kvæg.

Vort frokoststop var ved Rakaia Gorge lige før Mount Hutt. Floden har den smukkeste turkise farve, så de fotos, vi har taget, ligner ganske rigtigt. Vejret havde været overskyet ved afgang, nu begyndte vi at kunne skimte blå himmel.

Lidt før Geraldine gjorde vi et lille sølv-stop. Både Merete og jeg købte smukke ørestickers. Inde i Geraldine på Visitors' centre fandt vi også lidt sølvsmykker, motivet var sølvbregne (et NZ symbol) både for ørestickers og kædevedhæng. Bent gjorde sig gode venner med ekspeditricen ved at tage et foto af hende og love at sende det til hende pr. e-mail. I denne lille by noterede vi os for øvrigt, at folk i NZ er meget flinkere end i Australien over for fodgængere. Her i landet holder man nemlig tilbage for fodgængere!!

Nu ændrede naturen karakter - flere bjerge - og da solen var kommet fint igennem, var der meget smukt. Vort mål for i dag var Lake Tekapo, hvor der ligger en lille kirke, som kaldes "Den gode hyrdes kirke". Vi ankom kl. 17.45, og den lukkede kl. 17.00. Men her var SÅ FLOT, så det var til at tude over. Smukke bjerge med sol og den turkisfarvede sø var et enestående syn. Da vi ønskede at se søen inde fra kirken - der er ingen altertavle - den udgøres af den smukke udsigt - så vi fandt et sted på østkysten af søen til overnatning.

Lørdag. d. 14. februar 2009. (Bent)

Og det var lige hvad jeg havde drømt om: at holde ved kanten af en smuk sø med bjerge, og vågne op til det smukke syn næste morgen. Nu er solen næsten gået ned, men bag skyer. Vi tror, vi ved, hvor Mount Cook er, og vi håber selvfølgelig på fint klart vejr til solopgang over den smukke sø med udsigt til Mount

Cook. Under alle omstændigheder er denne plads til overnatning ubetalelig. Det bliver dog nok lidt koldt i nat. Der er en strid blæst, og vognen tager ikke af for alt vind. Inden vi gik til køjs var vi alle ude at kigge stjerner. Man ser ikke meget til Karlsvognen på disse grader, så vi måtte kigge efter andre stjernebilleder. Vi fandt sydkorset. Vinden var løjet af inden vi faldt til ro. Vi måtte ligge meget tæt, da der blev meget koldt i nattens løb. Vi vågnede sammen med solen, Jeg var den første, der var vågen og listede udenfor

vognen for at få de første glimt af solen, som dukkede op bag bjergene. Temperaturen var omkring 0 grader. Det var let at vække resten i vognen, blot en bemærkning om, at solen var ved at stå op, og Mount Cook var inden for synsvidde, så slap de taget i dynerne. At Mount Cook var inden for synsvidde, viste sig at være overdrevent, vi kunne ikke stedfæste Mount Cook, men flot var udsigten, Vi frøs med anstand, men straks solen nåede ned til os, kunne vi mærke varmen fra den. Vi så en fårehyrde komme kørende med nogle hunde på ladet, og lidt efter kunne vi høre hundene på lang afstand, de var nu sat i action, da fårene skulle gennes sammen.

Temperaturen var efterhånden steget mærkbart, vi gik tilbage til camperen og gjorde vores morgentoilette, og lavede morgenkaffe. En fantastisk morgen, vi havde ikke megen ro i os. Det gode vejr skulle udnyttes, vi skulle videre. Ved 9 tiden var vi færdige med oprydning og opvask og kursen blev sat mod MOUNT COOK.

Vi gjorde holdt ved kirken ved Lake Tekapo, solen stod rigtig godt til at tage billeder der, og kirken var åben, så vi kunne komme inderfor. Vi havde knapt løftet kameraet over albuehøjde, før damen ved

indgangen rømmede sig og sagde: "No photos allowed here, please" Øv for det, så måtte vi nøjes med at købe nogle af postkortene til 2 dollar. Ingen af os var dog loyldige, så vi fik alligevel nogle "enkelte skud" i kassen. Vi kørte videre mod vest, om til Lake Pukaki, en 40 kilometer lang opdæmmed sø. Vi kom til søens sydlige ende, derfra er der i godt vejr udsyn til Mount Cook, Og ganske rigtigt, Mount Cook stod klart og tydelig i horisonten vel 70 kilometer ude.

Der går en vej langs vestsiden af søen og via den kommer man frem til Mount Cook landsbyen, hvorfra det kun er muligt at komme videre til fods. Vi forlod Camperen og gik langs vestsiden af bjergmassivet ad Hunter Valley. Vi gik en

flot tur ad en snørklet og ujævn sti, belagt med store og små sten. 2 steder måtte vi passere Hunter floden pr. hængebro, nogle meget smalle og meget gyngende broer. Vi kom frem til en stor åbning i floden, hvor store sten i vandet indbød til at vi gik ud på

dem, Vi kunne nu se den snedækkede Mount Cook top på tæt hold, fantastisk så det ud, New Zealands højeste bjerg, vores mission var lykkedes. Vi pustede lidt ud, der var rindende vand fra floden inden for rækkevidde, og det var tiltrængt, da vi var meget tørstige.

Det tog cirka en time at gå tilbage til camperen, hvor vi lavede kaffe og the og delte et par småkager. Vi måtte køre tilbage ad samme vej langs søen, og tilbage ved hovedvejen satte vi kurs mod Omarama, stedet hvor alverdens svæveflyvere mødes, når flyvning skal være ekstraordinært spændende. Vi satsede på, at vi kunne få lov at overnatte på campingpladsen på Omarama flyveplads. Undervejs dertil købte vi ind i Twizel, vi manglede noget til aftensmaden, og bilen var blevet noget tørstig. Vi er lidt spændte på, hvor langt bilen kører på literen! Hvis den virkelig var helt fyldt

ved starten, så har den kun gået 7 km. på literen, og det er jo ikke meget. Måske er der nogen, som har mere bagage med end de vil indrømme.

Vi fandt frem til Omarama, indlogering var ikke noget problem, alt er selvbetjening, så vi kørte bare ind og fandt en plads og et strømstik til 220 Volt. Så var vi installeret. Medens Kjesten, Flemming og Merete lavede mad, listede jeg lidt rundt på flyvepladsen, jeg fandt hurtigt Bo, som Merete og jeg fløj med sidste gang vi var her, og jo, - han ville gerne komme over i vores camper til et glas rødvin senere på aftenen. Da vi var færdige med maden, fik vi tømt kameraerne og kigget billeder på computeren. Bo og en ledsager kiggede ind til et glas vin, vi hyggede os en times tid. Jeg aftalte med Bo, at vi kunne snakkes ved næste dag kl. 10 til briefing, så kunne vi drøfte mulighederne for en flyvning.

Søndag d. 15. februar 2009. (Kjesten)

I dag er det Noahs fødselsdag - ja vort barnebarn bliver 1 år i dag. Og for at foregribe begivenhedernes gang kan jeg fortælle, vi snakkede med Sorø om morgenen dansk tid for at ønske tillykke.

I går var der 5 grader C i vognen da vi vågnede. I dag var der sandelig 10 grader, så det var jo en klar forbedring. Morgenen blev først brugt til generel oprydning. Nu havde vi boet i et par dage med meget lidt plads, og det var nu lettere at indrette sig mere hensigtsmæssigt. For øvrigt kan vi nu berette, at det går ganske fint at være 4 i en autocamper blot med 12-15 m².

Flemming og Bent var til briefing på flyvepladsen, men de besluttede sig til ikke for at flyve. Selv om det var fint solskin, var der ikke de rigtige bølger i luften til svæveflyvning. Bent havde for ca. 3 år siden haft en fantastisk oplevelse med svævefly netop her, og hvis der ikke kunne blive en bedre oplevelse denne gang, var der slet ikke nogen grund til at bruge tid og penge på det.

Det gik derfor mod syd lidt før elleve. Undervejs så vi en lille tornado, men hvad den udviklede sig til, ved vi ikke, da vi bare kørte videre. Endvidere mødte vi temmelig mange gamle flotte Rolls Royce. Måske skulle de på træf, eller blot ud at køre søndagstur. Vi noterede os, at én af dem var indregistreret i UK.

Vores frokost blev indtaget ved en flod med en meget smuk udsigt. I det hele taget er det lidt svært at holde styr på de mange gange, vi har oplevet en smuk udsigt.

Stop i Wanaka - lillesøster til Queenstown - med mange back-packere som gør en masse i elastikspring etc. På stranden observerede jeg et par piger, der sad og strikkede strømper i en strid vind. De havde lidt problemer med at styre garnet i den kraftige vind.

Fra Wanaka tog vi den korteste og smukkeste tur til Queenstown. Den var for nyligt blevet renoveret, så flere har mulighed for at nyde den smukke natur med bjerge i forskellige udformninger. Vejret artede sig stadig OK. Det blæste dog en del, men solen viste sig ret meget denne dag.

Ved Tarras var der en lille Merino Uld-butik. Merete og jeg købte 100 g hver af en lækker uldgarn, produceret af nogle af de titusinder af glade får, vi har set på vores tur.

Mens vi kørte langs Lake Wakapu syd for Queenstown, var vejret ved at ændre sig, nu kom skyerne krybende fra syd med endnu mere blæst og lidt få dråber. Heldigvis holdt det tørt, da vi lidt før halv syv fandt en campingplads ved Mossburn Country.

Nu er vi kommet langt ud på landet. Der er får, geder, høns, lamaer, hjorte, hund og kat. Og hele familien vil gerne snakke med gæsterne. En af døtrene var meget snakkesalig, da vi var ovre og hilse på gederne. Og jeg tror, vi kan sammenligne hendes sprog med vestjysk - ikke særligt forståeligt. Men hun ville gerne fotograferes med sin ged - de smilede begge to. .

Lige nu venter jeg på, at vores vasketøj bliver tørt. Det er nogle ret gammeldags maskiner, som dog godt kan lide at æde NZ-dollars. Men lige nu er det vigtigt, at tøjet bliver tørt. Bent, Merete og Flemming diskuterer for øvrigt programmet for i morgen, så det kan vi sikkert læse om i morgen.

Mandag d. 16. februar 2009. (Merete)

Dagen i dag startede med, at vi havde sat flag i vores morgenbrød og i bagruden, da vi

fejrede Flemmings fødselsdag. Vi kørte fra Mossburn camperplads med kurs mod Milford Sound. I Te Anau tankede vi camperen. Denne gang havde den gået 9 km på literen. Turen gik videre til Boyd Creek. Det viste sig at være en rigtig hyggelig gåtur i et område, som ikke var blevet vedligeholdt længe, men vi var så heldige at se nogle rigtig flotte, men ikke så store vandfald på en meget ufremkommelig sti. Turen gik videre til Mirror Lake (spejlsøen), men der var for meget vind, så spejlet var ikke så flot, som det kunne have været. Umiddelbart efter passerede vi den 45. sydlige breddegrad, så den skulle lige foreviges på billeder. Vores frokost blev indtaget i camperen ved Gunn søen. Straks Bent gik ud af camperen blev han overfaldet af små fluer, som bed/stak ham. Vi klaskede alle rigtig mange nærgående fluer. Derefter gik vi en rigtig smuk og spændende tur i en tempereret regnskov med et lille vandfald. Vi var alle meget betaget af det noget anderledes sceneri, der udspillede sig for vores øjne.

Vi var så heldige at se Tui fuglen ved Hollyford dalen. Vores camper er lejet hos Tui, så det var lidt sjovt. Fuglen er ca. på størrelse med en stær. Lidt senere kom vi forbi et rigtig flot vandfald, hvor vi tog en masse billeder. Derefter kom vi til et spændende sted med en regnskov med meterhøje bregner hvor stammen bliver lidt palmeagtig, og da vi begav os ud på ruten, opdagede vi at der var en flok fantails (en lille fugl med en fantastisk flot hale) der fløj omkring. Det viste sig at der også var et enormt flot og buldrende vandfald på ruten. Vi nærmede os Milford Sound, og på vejen dertil så jeg rigtig mange vilde Montbresier i vejsiden, så jeg blev lige lidt misundelig, da de gerne måtte følge med mig hjem til min have.

Da vi kom til Milford Sound kørte vi straks hen at bestille billetter til morgendagens sejltur på Milford Sound, og vi krydser fingre for at vejret bliver godt i morgen.

Da det stadig var Flemmings fødselsdag, ville han gerne give en middag, så vi hyggede os på Blue Duck i Milford. Da vi efter en rigtig god middag gik tilbage til bilen, var der en enkelt Kea (bjergpapegøje), der hoppede rundt på p-pladsen. Vi for rundt som japanere på parkeringspladsen og forsøgte at tage billeder af Kea'en.

Vi camperede på p-pladsen, selvom der stod et skilt med "ingen camping", men det tog vi os nu ikke af.

Efter at have set dagens billeder, blev der lige tid til et spil kort, inden vi trætte gik til ro.

De kærligste hilsner

Kjesten, Flemming, Merete og Bent

